

A pálinkafőző

Van-e istenibb dolog, mint hajnalban lenyelni egy-két kupica pálinkát, ami kellően lehűtve párásítja be a gyomrot? Semmivel össze nem hasonlítható az a jóleső érzés, amint a kisüsti csordogál le az ember torkán. Könnyet csal a szembe és krákogó, gurgulázó hanggal adja a megelégedését a gége, mint amikor hála adó ének szól, a jó érzés mámorával. Ahogy a gyomor befogadta, enyhe böffentéssel jelezve, hogy ez igazán kedvére való. A szemekben is megelégedés csillog, olyan meghitt szépséges ragyogás, amit talán még a szerelem tud produkálni. Utána egy cigi- füstje úgy száll az ég felé, mint a pálinka üdvére szálló áldozati füst. Ez már szertartás, pontos rituálé szerint, ahol minden mozdulat fontos kelléke a pálinkaivás gyönyörűségének. A cigi után még egy kupica, mert az emberben egy igazán végig sem ér, az csak olyan féle érzés, mintha pálinkás lúdtollal kenegetnék belül a gyomrot. A második már nagyobb hatásfokkal birizgálja az álmos gilisztákat, szinte felrázza őket- ébredjetek már! Azok elkezdenek mozgolódni, beleszagolnak a pálinkás belsőrészbe, és felcsillan bennük a remény-itt a könnyű munka. Emberek!- kiált a főgiliszta, munkára fel. A szájban a nyál összefut-újabb cigi után nyúl a kéz, gyufa lobbán és száll az áldozati füst. A pohárban csillog az újból töltött pálinka, póre testét árulja, kínálja magát, mint útszelen a lány, fogj meg- ragadj meg-tiéd vagyok. A kéz nyúl, magához emeli, már nem mérlegel, önti lefelé, párája az agyra ködöt von, és sejtelmes vigyor ül ki az arcra. Na, most már elég, mondja a józan ész, valamit dolgozni is kell. Egy kis munka, ez-az a ház körül, és egy fél óra múlva olyan éhség jelentkezik, hogy enni kell, de enni ám!

Lajos már napok óta a garázsban kopácsol, csavaroz, hegeszt, és egy-egy cigi elszívása közben spekulál, törli a fejét valamin. A sámlin ülve időnként egy szöggel, ilyen-olyan ábrákat rajzol a porba. Egyszer csak felderül az arca, meg van, ez-az, végre megvan a kívánt minta. Utána serény munka, reszelés izzadásig, passzítás és két-három nap után összeáll a mű. Egy darabig gyönyörködik benne, itt-ott még igazít valamit, mielőtt beüzemelne.

Meg hát valahogy a családdal is meg kell beszélni. Mert a szerkezet, ami készül, tiltott dolog, nem más, mint pálinkafőző. Ment be nagy büszkén és egy kis félelemmel jelentette be- na most már megnézhetitek, mit csináltam.

Ment ki a család kíváncsian, ugyan mit művészkedett össze a papa? A mama ment elsőnek, mikor meglátta elszörnyülködött, összeacsapta a két kezét és sipítva mondta- apja mi ez az idomtalanóság? A lány és a vő csak elhúzta a száját és szó nélkül, csúfondárosan nézték. Lajosban kezdett összeomlani az alkotás büszkesége és méltatlankodva mondta:

- Ne a formáját nézzétek, hanem majd azt, ami kijön belőle.-A mama csípőre tett kézzel kérdezte:
- Mi jön ki ebből Lajos?
- Pálinka anyám, pálinka-és nem kell a kocsmába menni egy féldecire.
- Te Lajos-te ezt komolyan mondd?
- Hát szoktam én viccelni, ha komolyan beszélek?-A mama a gyerek felé fordult:
- Apátok megbolondult, fel akarja robbantani ezzel a vacakkal a házat! Ha pedig nem robbanik valami csoda folytán, ránk hozza a finácokat és az se jobb, mert úgy megbüntetik, hogy belezöldül az egész család. Még a házat is, amit olyan keservesen építettünk fel, még majd azt is elárverezik a fejünk fölül. Istenem!-emelte a két kezét az ég felé-mit vétettem én, hogy így büntetsz-mit vétettem, hogy elvetted az emberem eszét?
- Hagyd már abba Vica,-szólt Lajos-úgy sápítozol, mintha összedőlne a világ-értsd meg, én csak egy kis pálinkát akarok főzni.
- Akarsz-akarsz, de micsoda bajt hozol ránk, azzal nem gondolsz ugye?

- Hoz a fene,tudom én,hogy kell csinálni,ne félj.-A vő is megszólalt csendesen és olyan hangsúllyal,hogy se a papát,se a mamát meg ne sértse.
- Hát én csak annyit mondok,ha a fináncok megtudják,lesz nagy kalamajka,ellenben nem veszne kárba a cefre és nem kerülne pénzbe a pálinka.
- Látom-förmedt rá a mama-te is ennek az eszement apósodnak adsz igazat,engem meg öljön meg öljön meg az ideg.
- Ugyan mama,a környéken mindenkivel jóban vagyunk,a szél is a kukorica földek felé viszi az illatát,nem kell félni,nem jelent fel bennünket senki.
- Hej de egyforma rugóra jár az agyatok,úgy tudod védeni ezt a vénembert,mintha nem is apósod volna,hanem az édes testvéred.Tanuljátok meg,hogy az ördög nem alszik és beleköphet a levesbe bármikor.
- Ugyan anyám,-szólt a lány-hagyjuk a férfiakra,aztán,ha valami baj lesz,majd leülük a büntetést,úgysem volt még börtöntöltelék a családban,most legalább lesz.
- Szép lesz,mondhatom,de én akkor ki nem teszem az utcára a lábam,lesülne a képemről a bőr.-Aztán kicsit engedékenyebben mondja:-de jegyezzétek meg,hogy kikaparom a szemeteket,ha valami baj lesz.-Azzal otthagya az egymásra kacsingató férfiakat,de nyomatékul még bevágta a garázskaput,hogy majd kidőlt a szárfa.
- Ha –jegyezte meg Lajos-anyátok alighanem elment,talán ha még itt marad,tüzet is okádik,mint a mesebeli sárkány.
- Azért van valami igaza anyámnak,mert tényleg baj is lehet és akkor nagy szégyene lesz a családnak.
- Ne félj lányom,majd vigyázok,a Lacinak itt sem kell lenni,én vállalom a felelősséget.
- Na iszen-húzta el a lánya a száját-ha börtönbe kerül,azért én meglátogatom.
- Előre is köszönöm.

A lánya is elment az anyja után,magára hagyta a két susmutoló férfit.

- Na ezt megusztuk papa,-sóhajtott a vő,-azt hittem nagyobb hacacárét csap a mama,de úgy látom kifogyott a mérge.

- Nem rég volt fogorvosnál fiam,talán éppen a méregfogát sikerült neki kihúzni.-Ezen elnevetgéltek és megállapodtak,ha megjön az eső és egy kis szél,ami a földek fele fúj,a papa megkezdi a pálinka főzést.

Nem kellett nagyon sokat várni,mert hozzájuk szegődött a véletlen,vagy a szerencse-ki tudja?A mamát az orvos beutalta kivizsgálásra,a vő vitte be a kocsival és a lánya is elkísérte.A reggel borús,esős idővel köszöntött be,a keleti szél is időnként kavarta az esőt,olyan egész napos kellemetlen idő ígérkezett.Amint a család kiviharzott az udvarból,Lajos becsukta a kaput,a kiskaput is kulcsra zárta,hogy meg ne zavarja senki.Lázás munkához látott,most nem szól bele,nem sápiroz senki,nyugodtan főzheti a cefrét.A család mire hazaér már a kész nedűt láthatja,kóstolhatja.Begyűjtött a kazánba-amint meggyulladt a rőzse,olyan füstöt okádott az üstház,hogy alig lehetett látni.Szellőztetett,Lajos fuldoklott a füstben,már attól tartott,hogy észreveszik a szomszédok.De szerencsére azok dolgozni voltak,így nem akadt,aki megkérdezze,na mit csinál szomszéd?A kémény egyszer csak megemberelte magát és elkezdte húzni,vinni kifelé a füstöt.Rendes kerékvágásban indult a munka,csak rakni kellett a tüzet,hadd forrjon a cefre.A gőz egyre csak valami gyenge pontot talált,elkezdett prüszkölni kifelé,Lajos egy nagy marék sárral betapasztotta a lukat és bekötötte valami ronggyal,közben a keze szára hólyagosra égett.Észre sem vette a minka hevében,minden áron be akarta bizonyítani,hogy érti a dolgát.Az első cseppek egyszer csak megjelentek a lepárló cső végén,és amint belecseppentek az odakészített vájdlingba.olyan hangot adtak,hogy Lajos táncra perdült tőle.Mind sűrűbbek lettek a cseppek,,majd csordogált,mint egy kis csermely,ami tócsává nőtt,majd egy kis tó alakult ki belőle.Lefolyt az egyik üst,utána a másik,és még egyszer lepárolni,hogy szép csillogó folyadékká

váljon. Mivel nem volt mércéje, fokolója, így csak az ízlésére, a kóstolásra hagyatkozott, az íz, a minőség megállapításánál. Elég sokat kellett kóstolgatni, mire lefolyt a tíz liternyi párlat, már a micisapka is keresztben volt a fején, a szemei huncutul égtek a munkahelyi ártalom következtében. Már kezdte szárnyait bontogatni az este, mire befejeződött a főzés és a család is haza ért. A vő az udvarba érve enyhe bűzt érzett, de megnyugodott, mert a szél gyorsan tovább vitte. Nemsokára a papa is megjelent egy üveggel a kezében, amiben bent lapult a sikere, a gyártmánya, a csillogó ital, a pálinka. Csillogó szemmel büszkén a szemük elé mutatta:

- Ezt kóstoljátok meg, ha jót akartok inni!
- Ne ám úgy járjunk papa, mint a Rőfös Pista bácsi, aki megitta az unokája piros-svájci sapkájának a mosó vizét - mert azt hitte, hogy vörösbor. A lánya mikor megpirongatta érte, azzal védekezett, hogy szódavízzel nem is volt rossz, csak egy hétig ment a hasa tőle.
- Fiam, ez olyan ital - mondta a papa önérzetesen, - hogy a szádat is megnyalod utána, na kóstold meg - nem harap - ne félj. - A vő a szájára vette úgy óvatosan, aztán csettintett a nyelvével és kijelentette - hát papa, ezt jól eltalálta.
- Na ugye he-he, tud az öreg is valamit, mi?

A mama jött ki a szobából amint átöltözött, és szörnyülködve nézett az urára, szinte fuldokolva mondta a rémülettől:

- Lajos mi van veled, hogy nézel ki, hol a nadrágod szára? - Lajos nézegette magát és meg kellett hogy állapítsa a nadrág egyik szára hiányzik. De nem tudta felfogni, hol hagyta el.
- Ne vágj olyan bamba pofát, mint ha nem tudnád - förmedt rá a mama - hiszen elégett az egyik szára, és te észre sem vetted?
- Nem én anyám, hát hogy a ménkübe vettem volna észre?
- Az arcod is csupa korom, menj mosakodj meg és öltözz át, mert úgy nézel ki, mint egy hajléktalan.
- Ezt kóstold meg anyám - nyújtja az üveget - ettől mindjárt világosabban látsz.
- Kóstolja meg a halál ezt a kotyvalékot, vagy azt akarod, hogy elpatkoljak időnap előtt?
- Hidd el én ittam ebből egy pár kortyot és olyan szépnek látlak, hogy az valami.
- Én pálinka nélkül is nagyon szépnek látlak - mondta a mama epésen - annyira szépnek, hogy az valami. Na most már menj mosakodni, és ne kínáld azt a bűdösséget, mert felfordul a gyomrom.
- Te meg Laci - szólt a vőre - menj ki és tüntesd el azt a vacakot mindenestül, ha idáig megúsztuk, nehogy most bukjunk le.

Lajos is megjelent megmosakodva, átöltözve, még mindig mámorosan, keresztbe álló szemekkel, ásítózva. Éppen időben, mert a mama most jelentette ki nyomatékosan, hogy aki még egyszer pálinkát főz az ő házában, annak saját kezűleg tekeri ki a nyakát. A szemei pedig olyan mérgesen villogtak, hogy Lajosnak még a pálinka sem adott annyi bátorságot, hogy vissza merjen szólani.

2007. június